

Epistola lui Pavel către Coloseni (3)

Capitolul 3

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 23.07.2022, Actualizat: 23.07.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Identificarea credinciosului cu Hristos în moartea și învierea Sa (Coloseni 2.20-3.11) - continuare

Implicațiile practice ale faptului de a fi înviat împreună cu Hristos (versetele 1-4).

Partea opusă a identificării credinciosului cu moartea lui Hristos este identificarea credinciosului cu învierea lui Hristos. Această temă o abordează Pavel în continuare. În capitolul 2, el a arătat ce înseamnă, practic, să fi murit împreună cu Hristos: suntem despărțiți de *lumea oamenilor*, de *înțelepciunea oamenilor* și de *religia oamenilor*. Acum Pavel arată ce rezultat practic are identificarea noastră cu învierea lui Hristos: noi suntem aduși în legătură cu lumea lui Dumnezeu de sus și cu tot ceea ce este acolo. De aceea Coloseni 2.20-23 prezintă partea *negativă* a acestui mare adevăr, iar Coloseni 3.1-4 prezintă partea *pozitivă*. Marea diferență dintre cele două este că în partea pozitivă avem în fața noastră un subiect: Hristos.

Versetele 1-3

Coloseni 3.1-3: Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu: gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Pentru că suntem identificați cu Hristos în învierea Sa, trebuie să năzuim după lucrurile care sunt în Hristos acolo sus. S-ar putea întreba: „Ce anume sunt lucrurile care sunt „de sus”?”. Acestea sunt binecuvântările și privilegiile noastre cerești, pe care moartea și învierea și înălțarea lui Hristos la cer ni le-a asigurat. În Hristos cel înviat am fost introduși într-o sferă cu totul nouă; ea a fost realizată prin aceea că El a fost glorificat și șade la dreapta lui Dumnezeu. Aceste lucruri nu existau când Hristos era pe pământ. F.B. Hole explică ce înseamnă „să ne gândim la cele de sus”:

Noi ne îndreptăm gândirea spre „ce este sus”, nu stând în fotoliu și pierzându-ne în vise și închipuiri mistice despre lucruri care ar putea exista în ceruri, ci ne îndreptăm spre Hristos și căutăm să promovăm interesele cerului în toate. Ambasadorul german la Paris promovează interesele germane, prin faptul că se ocupă de afacerile germane în mediul francez, nu prin faptul că se așază și încearcă în permanență să își imagineze cum stau lucrurile în Germania.¹

Creștinul, al cărui duh este îndreptat spre lucrurile cerești, este deci preocupat pe pământ cu urmărirea intereselor cerești ale lui Hristos:

- să răspândească Evanghelia
- să cunoască și să învețe pe alții adevărul
- să hrănească poporul lui Dumnezeu etc.

Cei care sunt preocupați cu aceste lucruri își îndreaptă gândurile spre lucrurile cerești,

deoarece interesele cerești, pe care tocmai le-am menționat, sunt întemeiate în Hristos cel de sus și își au scopul final în Hristos.

Desigur, trebuie să ne satisfacem nevoile vremelnice prin muncă pământească, dar nu trebuie să ne fixăm afecțiunea pe aceste îndatoriri pământești. Există pericolul de a ne pierde în lucrurile pământești. De aceea, Pavel ne îndeamnă să ne concentrăm asupra „lucrurilor de sus” și „nu asupra celor de pe pământ”. El adaugă: „pentru că ați murit”. Prin aceasta el nu vrea să spună că creștinul a murit față de lucrurile naturale ale acestei creații. Credinciosul este mort față de păcat și față de lume [compară cu Romani 6.2,10], dar Dumnezeu ne dă lucrurile naturale „din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1. Timotei 6.17). Așadar, credinciosul este mort față de lucrurile carnale și lumești de pe pământ, nu față de cele naturale.

Credincioșii din Colose nu trebuie să se aștepte ca lumea să înțeleagă căutarea lor după lucrurile cerești, pentru că viața creștinului credincios este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Față de cine este ascunsă această viață? Ea este ascunsă față de oamenii acestei lumi. Oamenii din această lume nu înțeleg sursele și motivele interioare ale creștinilor credincioși. Ei nu pot înțelege de ce trăim așa cum trăim și de ce trăim pentru lucrurile pentru care trăim - nu văd rostul. Omul necredincios al acestei lumi își îndreaptă toate gândurile spre lucrurile pământești ale acestui pământ; el crede că toată lumea ar trebui să se comporte ca el. Când vede un creștin credincios „mărșăluind în ritmul unei alte tobe”, totul este un mister pentru el.

A trăi o viață ascunsă cu Hristos, în sensul în care vorbește Pavel aici, nu înseamnă că ne ținem literalmente ascunși de lume. A ne închide în casele noastre și a trăi în izolare ca un călugăr ar fi complet contrar mărturiei noastre creștine. Dimpotrivă, poporul lui Dumnezeu trebuie să fie „lumina lumii” și „o cetate așezată pe un munte” care „nu poate fi ascunsă”, și astfel poporul lui Dumnezeu trebuie să fie o mărturie luminoasă și strălucitoare înaintea lumii (Matei 5.14). Principala preocupare a epistolei către Coloseni este ca credincioșii de pe pământ să fie împreună în așa fel încât adevărul tainei lui Dumnezeu (adică „Hristos în voi, speranța gloriei”; Coloseni 1.27) să fie făcut vizibil în fața lumii.

Versetul 4

Pavel încheie cu aceste cuvinte:

Coloseni 3.4: Când se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie.

El introduce acest gând, pentru a arăta că va veni o zi în care Hristos și Biserica vor fi descoperiți înaintea întregii lumi (2. Tesaloniceni 1.10): Atunci se va descoperi în fața tuturor ceea ce au făcut astăzi credincioșii prin credință. Revelația din acea zi va arăta clar pentru ce am trăit astăzi (Ioan 17.23). În consecință, Pavel a avut în vedere doar două zile în viața și slujirea sa: „ziua aceasta” (Faptele apostolilor 20.26) și „ziua aceea” (2. Timotei 1.12,18; 4.8). El și-a trăit viața în această zi prezentă a harului cu gândul la ziua viitoare a revelației - și așa ar trebui să facem și noi.

O SCHIMBARE DE CARACTER (Versetele 5-17).

Pentru că am fost introduși în viața cu Hristos Cel de sus, trebuie să lăsăm deoparte vechea viață, pe care am trăit-o în perioada de dinaintea convertirii. Motivul este simplu: viața nouă și viața veche nu pot coexista în viața unui creștin credincios. Prin urmare, capitolul 3 se referă acum la dezbrăcarea de *trăsăturile vieții* vechi și îmbrăcarea cu *trăsăturile vieții* noi, astfel încât să fie atins scopul divin: în credincioși trebuie să se vadă chipul lui Hristos (Col 1:27).

Omul vechi (versetele 5-9)

În acest pasaj, Pavel aplică în mod practic această schimbare de natură de la „omul vechi” (Coloseni 3.9) la „omul nou” (Coloseni 3.10). Acest subiect adesea nu este înțeles corect. Cei doi termeni *nu* se referă la carne și la natura nouă, așa cum se presupune uneori. Mai degrabă, sunt expresii abstracte, care descriu starea stricată a generației lui Adam decăzut și noua ordine morală din generația nou creată sub Hristos. Omul vechi nu se referă la Adam personal, ci la ceea ce *caracterizează* generația adamică decăzută, al cărei cap este Adam. Omul vechi întruchipează toate însușirile urâte și păcătoase, care caracterizează această generație. Pentru a înțelege corect ce înseamnă omul vechi, trebuie să privim generația umană sub Adam ca un întreg, deoarece este puțin probabil ca o singură persoană să aibă toate caracteristicile care marchează această stare stricată. Cineva poate fi caracterizat de furie și înșelăciune, de exemplu, și totuși nu este neapărat imoral. Altcineva poate că nu este cunoscut pentru faptul că își pierde cumpătul sau acționează înșelător, dar este extrem de imoral. Cu toate acestea, dacă te uiți la întreaga generație umană, vezi întruchipate în ea toate calitățile urâte care îl caracterizează pe omul vechi.

Dumnezeu a condamnat pe cruce această stare stricată (Romani 6.6; 8.3) și credinciosul se dezbracă de această stare, atunci când devine mântuit. Poate că el nu este conștient de acest lucru, dar prin faptul că a pornit pe calea creștină și s-a declarat de partea creștinismului, el se separă de această stare stricată, deoarece această stare nu face parte din ceea ce îl caracterizează pe un creștin. De aceea, ca și creștini, noi nu mai suntem legați cu această stare veche, stricată.

În limba greacă, „a dezbrăca” este la timpul aorist; aceasta înseamnă că ne-am dezbrăcat odată pentru totdeauna.² În consecință, omul vechi *a fost deja* dezbrăcat în viața unui credincios, iar toate îndemnulurile către credincios care urmează în acest pasaj se bazează pe acest fapt.

Așa cum am menționat mai devreme, „omul vechi” este adesea confundat cu natura veche (carnea). Aceasta este o neînțelegere mult răspândită printre creștini. De exemplu, ei spun: „Omul cel vechi din noi dorește lucruri păcătoase”. Sau: „Omul vechi vrea să facă acest sau acel lucru rău”. Aceste afirmații confundă omul vechi cu carnea. Scriptura nu folosește termenul în acest fel. J.N. Darby remarcă:

Omul vechi este folosit în mod obișnuit în mod incorect pentru carne.³

O diferență între omul cel vechi și carne este, că nu se spune niciodată că omul cel vechi este *în* noi, în timp ce carnea este cu siguranță. F.G. Patterson spune:

Nici nu găsesc că Scriptura ne permite să spunem că avem omul cel vechi *în* noi. Dimpotrivă, ea învață în mod clar că avem carnea *în* noi.⁴

Prin urmare, nu este corect să spunem că omul vechi trăiește în noi cu poftă, dorințe și sentimente, la fel ca și carnea. H.C.G. B. spune:

Știu ce vrea să spună un creștin, care își pierde cumpătul și spune că este vorba de „omul cel vechi”, dar expresia este greșită: dacă ar fi spus că este vorba de „carne”, ar fi fost mai corect.⁵

Dacă omul cel vechi ar fi carnea, atunci Efeseni 4.22,23 (conform traducerii biblice KJV) ne-ar chema să ne dezbrăcăm de carne! Niciun creștin nu poate face acest lucru trăind în lume. Acest lucru se întâmplă doar atunci când murim sau când vine Domnul [la răpire].

Versetul 5

De aceea Scriptura nu ne îndeamnă să ne dezbrăcăm de omul cel vechi. Însă ea ne îndeamnă să ne dezbrăcăm de lucrurile care îl *caracterizează* pe omul vechi. În consecință, Pavel spune:

Coloseni 3.5: Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ: curvie, necurăție, patimă, poftă rea și lăcomie, care este idolatrie, ...

Aceste manifestări rele ale cărnii erau obișnuite în lumea păgână, dar ele nu au niciun loc în viața creștină. Faptul că credincioșii sunt îndemnați să își „omoare mădularele” arată că la convertirea unei persoane, vechea ei natură păcătoasă nu este nimicită.

Creștinii credincioși nu sunt chemați să-și „omoare” trupul, ci mai degrabă să „omoare faptele” cărnii, care se manifestă în trupul lor (Romani 8.13). Folosirea de către Pavel a cuvântului „a omori” ne arată că trebuie să ne ocupăm de aceste păcate fără cruțare. F.B. Hole spune:

A ucide este o expresie puternică și semnificativă. Avem tendința de a negocia cu aceste lucruri și uneori chiar de a ne juca cu ele și să luăm măsuri pentru ele. Dar suntem în siguranță față de ele doar dacă acționăm fără compromisuri. Cu sabia în mână, ca să spunem așa, trebuie să fim necruțători împotriva lor. Noi trebuie să acționăm ca Samuel când a tăiat pe Agag în bucăți înaintea Domnului.⁶

Să privim din nou la învățătura tipologică a rătăcirii lui Israel prin pustie spre Canaan: ceea ce este descris aici în Coloseni 3 corespunde cu Gilgal - locul unde Israel și-a tăiat carnea prin circumcizie (Iosua 5). Acest lucru este un simbol pentru practica credinciosului de a îndepărta manifestările cărnii prin judecata de sine.

De asemenea, trebuie să observăm că Pavel nu vorbește despre tăierea „membrelor” trupului nostru în sensul propriu al cuvântului - tăierea mâinilor, picioarelor etc. El folosește cuvântul la figurat, pentru a descrie exercițiul de a judeca carnea și de a o ține în moarte, astfel încât

aceste lucruri stricate să nu se manifeste în membrele noastre. Nu ne ucidem membrele făcând planuri bune, postind, lipsind corpul de confortul natural etc. Nu ni se cere niciodată să ne răstignim carnea sau să ne luptăm împotriva ei, pentru a o ține în frâu - astfel de lucruri duc doar la înfrângere. Noi trebuie să omorâm aceste lucruri chiar de la început (Iacov 1.15).

Una dintre aceste deficiențe morale îngrozitoare, pe care Pavel o menționează, este „lăcomia {sau nesațul}, care este idolatrie”. Când suntem lacomi, permitem ca dorința, pofta de ceva să ocupe un loc nepotrivit în inima noastră. Dar, în acest fel, îl înlocuiește pe Dumnezeu; și orice lucru care îl înlocuiește pe Dumnezeu în afecțiunea noastră este un idol.

Versetele 6,7

Coloseni 3.6,7: ... din cauza cărora vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării, printre care ați umblat și voi odinioară, când trăiați în acestea.

Oamenii cred că pot să comită aceste păcate și să scape de judecata lui Dumnezeu. Dar Pavel spune că „mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării” care se complac în aceste păcate. Această judecată este o judecată a căilor guvernamentale ale lui Dumnezeu (în timp ce trăiesc în această lume) și o judecată veșnică (când pleacă din această lume).

Versetele 8,9

Dar, pe lângă lucrurile menționate în Coloseni 3.5, mai sunt și alte lucruri care aparțin omului vechi și de care trebuie să ne dezbrăcăm. Pavel spune:

Coloseni 3.8,9: Dar acum dezbrăcați-vă și voi de toate acestea: mânie, supărare, răutate, defăimare, vorbire rușinoasă care ar ieși din gura voastră. Nu vă mințiți unii pe alții, pentru că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui ...

Și aici, în greacă, „a se dezbrăca” este la timpul aorist. Odinioară am trăit înfășurați în aceste lucruri, ca într-o haină care ne acoperă. Când oamenii se uitau la noi, vedeau o „haină pătată de carne” (Iuda 23). După ce am devenit mântuiți, acest veșmânt nu mai este de văzut. Așadar, haina veche trebuie dezbrăcată, și aceasta este esența îndemnului lui Pavel aici. Încă o dată: exercițiul nu este de a te dezbrăca de omul cel vechi - acest lucru a avut loc deja - ci de a te dezbrăca de natura păcătoasă a omului vechi.

Omul cel nou (versetele 10-15)

Versetul 10

După ce a prezentat partea *negativă*, Pavel continuă acum să descrie partea *pozitivă* în legătură cu omul nou:

Coloseni 3.10: ... și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat, ...

Când o persoană devine creștină credincioasă, se dezbracă de omul cel vechi; la fel, se îmbracă în omul cel nou. Pe acest fapt se bazează îndemnurile practice care urmează în versetele 12-15.

„Omul nou”, ca și ”omul vechi”, este o expresie abstractă. Ea exprimă perfecțiunea morală în generația nouă a creației sub Hristos. Omul vechi se caracterizează prin faptul că este „stricat” și „înșelător”; omul nou, pe de altă parte, se caracterizează prin „dreptate” și „sfințenie” (Efeseni 4.22-24). Omul cel nou a devenit vizibil mai întâi „în Isus” (Efeseni 4.21); adică, oamenii au văzut pentru prima dată această perfecțiune morală atunci când Domnul Isus a umblat aici în lume. („Isus” este numele Lui ca Om.) Așa cum omul vechi nu este Adam în persoană, tot așa omul nou nu este Hristos în persoană. George Davison (1898-1977) spune:

Omul nou nu este Hristos în persoană, dar este Hristos în esență.⁷

Așa cum am menționat mai devreme, omul nou este adesea confundat cu viața nouă și cu natura nouă din credincios. Oamenii spun în mod eronat: „Omul nou din noi trebuie să se hrănească cu Hristos”. Sau: „Omul nostru cel nou are nevoie de un subiect: Hristos”. Ar fi mai corect să spunem: Viața nouă din noi trebuie să se hrănească din Hristos.

Versetul 11

Coloseni 3.11: ... unde nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos este totul și în toți.

În versetul 11, Pavel enumeră patru lucruri care caracterizează ordinea vechii creații și care nu fac parte din ordinea noii creații:

- „unde nu este nici grec și nici iudeu” - fără diferențe *naționale*
- „circumcizie și necircumcizie” - fără diferențe *religioase*
- „barbar, scit” - nu există diferențe *intelectuale*
- „sclav, liber” - fără diferențe *sociale*

Diferențele de origine, religie, cultură și clasă socială sunt depășite în noua poziție a credinciosului în Hristos, Capul noii creații. Pavel adaugă: „Hristos este totul și în toți”, indicând că totul în noua ordine a vieții în Hristos își are caracterul de la El, căci El este Capul noii generații de oameni (compară cu Apocalipsa 3.14). El este „totul și în toate”.

Hristos, văzut în credincios (versetele 12-15)

Versetele 12-15

Pavel aplică acum această temă în mod practic:

Coloseni 3.12-15: Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare,

Îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat, așa și voi; iar peste toate acestea, îmbrăcați dragostea, care este legătura desăvârșirii. Și pacea lui Hristos, la care ați și fost chemați într-un singur trup, să stăpânească în inimile voastre și fiți mulțumitori.

Ne-am îmbrăcat în omul cel nou, iar viața noastră ar trebui să arate acest lucru în practică. Așadar, trebuie să ne „îmbrăcăm”, ca să spunem așa, cu o altă haină, care exprimă natura omului nou. Această schimbare de natură este ilustrată tipologic în Ilie și Elisei. Ilie este un model al lui Hristos care s-a înălțat la cer, iar Elisei este un model al credinciosului. Fiii profeților au spus despre Elisei: „Duhul lui Ilie se odihnește peste Elisei!” (2 Împărați 2.15). Elisei își rupsesse propria haină și se îmbrăcase cu haina lui Ilie și, de aceea, neavând ce face cu vechea haină, a aruncat-o.

„Sfinți și preaiubiți” sunt credincioșii care stau înaintea lui Dumnezeu. Pavel enumeră apoi zece caracteristici morale ale omului nou, care arată cum ar trebui să fie văzuți credincioșii înaintea lumii. Aceste caracteristici sunt atributele morale ale lui Hristos. Atunci când aceste caracteristici sunt văzute în credincioși în timp ce călătoresc împreună pe drumul credinței, adevărul „Hristos în voi, speranța gloriei” este arătat înaintea lumii (Coloseni 1.27):

- „inimă plină de îndurare” (Matei 14.14; Marcu 1.41)
- „bunătate” (Efeseni 4.32)
- „smerenie” (Matei 11.29)
- „blândețe” (Matei 11.29)
- „îndelungă răbdare” (Evrei 12.3)
- „îngăduindu-vă unii pe alții” (Matei 26.63; Ioan 19.9)
- „iertând unii altora” (Luca 23.34)
- „dragoste” (Ioan 13.1)
- „pace” (Ioan 14.27)
- „mulțumitor” (Matei 11.25)

Înțelegem acum de ce acest pasaj este adesea numit „vestiarul creștinului”. Are de-a face cu schimbarea ființei. Așa cum am menționat mai devreme, este antiteza circumciziei lui Israel la Ghilgal. În acest fel, Domnul „a îndepărtat de peste ei ocară Egiptului” (Iosua 5.9). În mod similar, atunci când o persoană vine pentru prima dată la Hristos, ea poartă încă semnele vieții sale în lume, pentru care Egiptul este un simbol. Dar atunci când, așa cum este descris în acest capitol, el se dezbracă de haina veche și se îmbracă cu cea nouă, nu mai este marcat de lucrurile din vechea lui viață. Rușinea și ocară din vechea sa viață au dispărut, pentru că felul său de a fi s-a schimbat.

Deoarece omul nou este format „după chipul Celui care l-a creat” și face parte din generația noii creații, suntem acum capabili să Îl reprezentăm pe Dumnezeu în această lume.

Puterea spirituală de a acționa conform adevărului (versetele 16,17)

Versetele 16,17

Pavel ne-a îndemnat să ne îmbrăcăm cu calitățile morale ale omului nou, dar întrebarea este: „Cum?” El abordează acum acest aspect în cele ce urmează. Unii ar putea crede că ar trebui să ne formăm virtuțile creștine, străduindu-ne să ne comportăm ca Hristos în toate situațiile din viață. Cu toate acestea, Pavel nu ne sugerează că am putea să ne îmbrăcăm cu aceste calități printr-un efort intenționat. Mai degrabă, el spune:

Coloseni 3.16,17: Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățând-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har. Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El.

El vorbește aici despre două lucruri: *în primul rând*, avem nevoie să ne umplem de lucrurile lui Hristos, prin diferitele mijloace pe care le menționează. *În al doilea rând*, trebuie să ne ocupăm în viața noastră de lucrurile pe care le putem face pentru gloria lui Hristos. Când ne ocupăm cu aceste lucruri, atributele morale ale lui Hristos sunt formate în mod natural în noi de către Duhul Sfânt (2. Corinteni 3.18). În mod similar, un copac produce fructe în mod natural atunci când rădăcinile sale absorb apă și materii hrănitoare din sol. Da, trebuie să ne „deprimem în evlavie” (1. Timotei 4.7), dar acest lucru se face prin aplicarea principiului pe care Pavel îl abordează aici: și anume, să fim plini de lucrurile lui Hristos. Adevărata „roadă” este produsă în noi de Duhul Sfânt atunci când suntem ocupați cu Hristos și cu interesele Sale (Galateni 5.22-25).

„Cuvântul lui Hristos” este adevărul care se referă în mod specific la Hristos și la Biserică. Acest lucru este indicat de expresia „lui Hristos”, care denotă unitatea tainică a Capului cu mădularele Trupului (1. Corinteni 12.12,13). „Înțelepciune”, „a învăța și „a îndemna” sunt îndrumări specifice, care se referă la modul în care acest adevăr este pus în practică.

„Psalmii, cântările de laudă și cântările spirituale” sunt trei tipuri de cântări creștine care exprimă gânduri și sentimente duhovnicești despre Domnul, precum și despre adevărul și calea pe care mergem. „Psalmii” nu sunt, așa cum cred unii, psalmii din Vechiul Testament. Ei sunt texte bazate pe experiența creștină, pe care credincioșii o trăiesc în umblarea lor cu Domnul. Dacă ar fi fost psalmi din Vechiul Testament, Duhul lui Dumnezeu ar fi adăugat articolul hotărât, ca în Luca 24.44 și Faptele apostolilor 13.33. Psalmii din Vechiul Testament sunt cântece iudaice, care exprimă sentimente și experiențe iudaice; nu au un fundal creștin și nu transmit nici gândirea creștină, nici sentimente creștine. Numele Tatălui, de exemplu, caracteristic creștinismului, nu este cunoscut în Psalmi. Prin urmare, Psalmii nu au ca și conținut viața veșnică (Ioan 17.3). De asemenea, scriitorii Psalmilor nu cunosc lucrarea terminată a lui Hristos, nici faptul că cel care crede în Hristos este acceptat înaintea lui Dumnezeu prin Duhul care locuiește în el. Psalmii din Vechiul Testament nu descriu sentimentele unei persoane care are conștiința curățită și pace cu Dumnezeu. În consecință, autorii Psalmilor i-au scris cu un sentiment de teamă față de judecata lui Dumnezeu, chiar dacă aveau credință. În afară de aceasta, speranța în Psalmi nu este cerul, ci viața pe pământ în Împărăția lui Mesia (Psalmul 25.13; 37.9,11,29,34). De asemenea, închinarea din Psalmi este iudaică și are loc într-un templu pământesc; locul închinării creștine înapoia perdelei este complet necunoscut. În afară de aceasta, multe rugăciuni din Psalmi cer răzbunare împotriva

dușmanilor. Însă acestea nu sunt în concordanță cu atitudinea unui creștin credincios; mai degrabă, el ar trebui să-i binecuvânteze pe cei care îl blestemă și să se roage pentru cei care îl jignesc. Creștinii credincioși pot citi Psalmii și pot înțelege circumstanțele în care se va afla rămășița iudaică în timpul necazului care va veni. De asemenea, ei pot obține informații din Psalmi despre principiile morale ale lui Dumnezeu, care se aplică credincioșilor din toate timpurile. În acest fel, ei își trag din Psalmi mângâiere și speranță pentru situația lor.

„Cântări de laudă” sunt cântările care exprimă închinare și sunt adresate direct lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus Hristos. Ele pot lua forma unor rugăciuni. „Cântări spirituale” sunt cântările care conțin adevăruri spirituale în concordanță cu revelația creștină. Astfel de cântări ne instruiesc și ne îndeamnă în călătoria noastră pe drumul credinței. Este foarte posibil ca ele să ne „învețe” un aspect al adevărului Noului Testament sau să ne „îndemne” cu privire la un anumit punct din practica noastră de credință.

Pe măsură ce ne adâncim în aceste lucruri spirituale, care au legătură cu Hristos, puterea Duhului devine vizibilă în viața noastră și Hristos devine vizibil în noi.

Relațiile pământești în care trebuie să se arate Hristos (Coloseni 3.18-4.6).

În acest pasaj, Pavel arată că trăsăturile lui Hristos trebuie să fie exprimate în fiecare domeniu al vieții noastre: în familie, în afaceri și în relațiile noastre cu cei pierduți din lume. În orice relație și în orice domeniu, cel care este subordonat este apelat primul. Soția este avertizată mai întâi, apoi soțul; copiii sunt avertizați înaintea părinților și slujitorii înaintea stăpânilor.

HRISTOS ÎN FAMILIE (Versetele 18-21).

Pavel abordează mai întâi domeniul familiei. Relațiile dintre soț și soție și dintre părinți și copii nu au apărut odată cu introducerea creștinismului - aceste relații datează încă de la începuturile umanității. Dar ceea ce a introdus creștinismul în viața de familie este domnia lui Hristos, care este o nouă motivație pentru noi de a ne comporta bine și în mod corespunzător în aceste relații. Acest lucru devine clar în secțiunea următoare, unde numele „Domnul” este folosit frecvent. Aceasta ridică întreaga chestiune la un nivel mai înalt decât cel cunoscut în timpul Vechiului Testament.

Nu întâmplător Pavel se adresează mai întâi familiei, pentru că aceasta este o țintă preferată a dușmanului. Dezintegrarea familiei este unul dintre lucrurile care marchează „zilele din urmă” în mărturia creștină (2. Timotei 3.1,2). Dar nu trebuie să fie așa. Dacă urmăm principiile pe care Pavel le abordează în aceste versete - dragostea, supunerea și domnia lui Hristos - vom fi capabili să înfruntăm și să învingem orice complot al dușmanului împotriva familiei. În domeniul familiei există anumite obligații și responsabilități, iar dacă aceste lucruri sunt respectate, căminul creștin va funcționa conform ordinii lui Dumnezeu și se va bucura de binecuvântarea și protecția Sa împotriva atacurilor dușmanului.

Soțiile (versetul 18)

Versetul 18

Coloseni 3.18: Soțiilor, fiți supuse soților voștri, cum se cuvine în Domnul.

Soția creștină credincioasă trebuie să se „supună” soțului ei, nu pentru că soțul ei insistă, ci pentru că „așa se cuvine în Domnul”. Supunerea ei exprimă poziția în care este plasată Biserica (Adunarea) în raport cu Hristos (Efeseni 5.22-24). Unul dintre motivele supunerii soției poate fi dragostea ei pentru soțul ei - și, desigur, acest lucru este bun. Dar, ca femeie creștină credincioasă, care trăiește sub domnia lui Hristos, ea are un motiv mai important pentru supunerea ei: se supune soțului ei pentru că așa vrea Domnul să facă. Din moment ce orice femeie creștină credincioasă, în starea ei normală, dorește să fie pe placul Domnului, ea ar trebui să se supună cu bucurie, pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu.

Remarcă: Pavel nu spune că soția trebuie să se supună soțului ei, așa cum trebuie să se supună copiii și slujitorii [lucrătorii]. Acest lucru se datorează faptului că soția nu are aceeași relație cu stăpânul casei ca și aceștia. Dacă soției i s-ar cere ascultare, acest lucru ar face ca relația într-o căsătorie creștină să fie o chestiune legalistă. Supunerea este diferită de ascultare. Supunerea vine din inimă, în timp ce în cazul ascultării inima poate fi departe, în timp ce acționează în ascultare. Mai mult, atunci când apar probleme în căsnicie, supunerea poate remedia multe dintre dificultățile care apar. J.N. Darby spune: „Supunerea este principiul vindecător al omenirii”.

Subordonarea în căsnicie înseamnă că soția nu preia rolul de lider și nu uzurpă autoritatea soțului ei în casă.

Soții (versetul 19)

Versetul 19

Coloseni 3.19: Soților, iubiți-vă soțiile și nu vă purtați cu ele cu amărăciune.

Soțul creștin credincios trebuie să-și „iubească” soția. El nu trebuie doar să aprindă dragostea în relație, ci și să o mențină. Dacă o soție creștină credincioasă știe că este iubită de soțul ei, acest lucru o va ajuta foarte mult să i se supună. Dacă un soț este „aspru” împotriva soției sale, lucru împotriva căruia Pavel ne avertizează aici, acest lucru va duce la mai multe probleme în căsnicie.

Copiii (versetul 20)

Versetul 20

Coloseni 3.20: Copii, ascultați de părinții voștri în toate, pentru că aceasta este plăcut în Domnul.

Copiii trebuie să înțeleagă că atunci când „ascultă” de părinții lor, ei fac ceva care este „plăcut Domnului”. Ascultarea „în toate” include și lucrurile pe care s-ar putea să nu le placă să le

facă. Din nou, dacă copiii știu că sunt iubiți de părinții lor, acest lucru îi va încuraja foarte mult să se supună. Trebuie să observăm bine că cuvântul „părinți” este la plural. Acest lucru contracarează tendința copiilor de a asculta de un părinte și de celălalt nu - poate tatălui, dar nu și mamei. Pluralul „părinți” indică, de asemenea, că ambii sunt una în dorințele lor pentru copii și trag împreună în *aceiași* ham.

Tații (versetul 21)

Versetul 21

Coloseni 3.21: Taților, nu-i întărați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați.

Tații nu trebuie să aibă pretenții nerezonabile față de copiii lor; dacă ar face acest lucru, i-ar „întăra” pe aceștia, iar copiii ar „deveni descurajați”. Acest lucru se spune taților, dar nu și mamelor, pentru că tații au o tendință mai puternică de a face exact acest lucru.

HRISTOS LA LOCUL DE MUNCĂ (Coloseni 3.22-4.1).

Următorul domeniu de responsabilitate, pe care Pavel îl abordează, este locul de muncă, unde slujitorii [angajații] și stăpânii [angajatorii] au îndatoriri diferite.

Slujitori [lucrători] (versetele 22-25)

Versetele 22-25

Coloseni 3.22-25: Robilor, ascultați în toate de stăpânii voștri pământești, slujind nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor, ci în simplitate de inimă, temându-vă de Domnul. Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni, știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; slujiți Domnului Hristos! Pentru că cine face nedreptate va primi nedreptatea pe care a făcut-o; și nu este părtinire.

Acești credincioși erau sclavi. Sclavia nu a fost niciodată prevăzută de Dumnezeu pentru om; ea a fost introdusă de omul decăzut din motive josnice. Este interesant și instructiv să observăm că în toate scrisorile în care Pavel abordează această problemă, el nu îi încurajează pe sclavii credincioși să se elibereze singuri din situația lor. Mai degrabă, el le spune cum ar trebui să se comporte în situația lor, astfel încât să fie promovată mărturia harului lui Dumnezeu în Evanghelie. Pentru că creștinismul nu este o agenție care elimină nedreptatea socială din lume; nu acesta este scopul Evangheliei. La prima Sa venire, Domnul nu a căutat să îmbunătățească lumea prin înlăturarea relelor sociale și politice. Toate acestea le va face într-o zi viitoare, când va interveni în judecată la arătarea Sa [în glorie]. Atunci, ceea ce este „strâmb” în această lume va fi îndreptat (compară cu Isaia 40.3-5; Luca 3.5).

De aceea, creștinii credincioși nu sunt chemați să facă ordine în lume, ci să aștepte ziua viitoare. Trebuie să lăsăm lumea așa cum este și să proclamăm Evanghelia, prin care oamenii sunt chemați din lume în cer. De aceea, în epistole nu li se cere creștinilor credincioși să

elimine nedreptatea sclaviei sau orice altă nedreptate socială din lume. Acest lucru se datorează faptului că noi suntem „în” lume, dar nu „din” lume (Ioan 17.14). Dacă Împărăția Sa ar fi „din lumea aceasta”, slujitorii Săi ar fi luptat pentru această cauză, a spus odată Domnul (Ioan 18.36). Dar cum nu este cazul, putem lăsa totul în seama Domnului.

Pavel știa cât de important este pentru creștinii credincioși să dea o mărturie bună înaintea lumii. Marea sa grijă era ca sclavii creștini credincioși să se comporte cinstit și corect, „ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie hulite” (1. Timotei 6.1). Acești sclavi credincioși nu trebuiau să fugă (așa cum a făcut Onisim, înainte de a fi mântuit; Filimon 15), ci să rămână în starea lor și să Îl slăvească pe Dumnezeu înaintea stăpânilor lor, tratându-i cu respect sincer și „slujind nu numai când sunt sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor”. Dacă ei slujeau „în simplitate de inimă, temându-se de Domnul”, aceasta ar fi fost o mărturie puternică a faptului că credința lor în Hristos era autentică. Prin urmare, ei ar trebui să lucreze pentru stăpânii lor „din suflet, ca pentru Domnul”, pentru că în realitate ei Îl slujeau pe „Domnul Hristos”. Indiferent de poziția socială a credinciosului în societate, el are întotdeauna ocazia de a mărturisi pentru Hristos. Nu putem fi cu toții misionari, dar cu toții putem împărtăși Evanghelia cu cei cu care avem a face în viața de zi cu zi și, în acest fel, Îl slujim pe Domnul.

Pentru a-i încuraja pe sclavi, Pavel le amintește că Domnul a luat act de tot ceea ce făceau și că într-o zi viitoare îi așteaptă „răsplata moștenirii”. Ce răsturnare de situație se pregătea pentru acești sclavi credincioși! Ei aveau foarte puține bunuri în această lume - nu puteau avea proprietăți, etc. - dar erau destinați să fie împreună-moștenitori cu Hristos ai moștenirii tuturor lucrurilor create în univers!

Stăpânii [Angajatori] (Coloseni 4.1)

Versetul 1

Coloseni 4.1: Stăpânilor, dați robilor ce este drept și corect, știind că și voi aveți un Stăpân în ceruri.

În cele din urmă, Pavel se adresează și stăpânilor creștini credincioși. Din nou, nu citim că le spune să nu mai țină sclavi. În schimb, el îi instruiește să se comporte ca stăpâni într-un mod care să Îl onoreze pe Dumnezeu. Ei ar trebui să-și răsplătească slujitorii pentru serviciile lor cu „ceea ce era drept și corect”. Stăpânii trebuiau să fie conștienți de faptul că aveau un „Stăpân în ceruri”, căruia Îi erau responsabili.

Deoarece trăim în lumea occidentală, unde sclavia a fost abolită de mult timp, am putea fi înclinați să credem că acest pasaj nu are nicio relevanță pentru noi astăzi. Cu toate acestea, în calitate de lucrători, ne aflăm în principiu în aceeași situație ca și acești slujitori creștini credincioși. În timpul orelor de lucru zilnice, ne desfășurăm activitatea în schimbul unui salariu. Prin urmare, instrucțiunile date slujitorilor în Coloseni 3.22-25 pot fi aplicate în practică și în cazul nostru, atunci când lucrăm la locul de muncă. De asemenea, angajatorii, care au angajați, în calitate de proprietari de afaceri, se află în principiu în poziția de stăpâni și trebuie să își conducă întreprinderea într-un mod care să Îl onoreze pe Domnul.

Știm din istoria Bisericii că sclavii creștini credincioși respectau de obicei aceste instrucțiuni - atât de mult încât era bine cunoscut în lumea sclaviei faptul că un sclav creștin credincios obținea un preț mai mare la licitație. Acest lucru onorează credința creștină. La fel ar trebui să fie și astăzi; și orice angajator care poate avea un angajat creștin credincios ar trebui să fie recunoscător, pentru că creștinul credincios se ocupă de interesele angajatorului său cu atenția cuvenită și le tratează ca și cum ar fi ale sale (Efeseni 6.5-8; 1. Petru 2.18).

Tradus de la: [Der Brief des Paulus an die Kolosser \(3\)](#)

Tradus din *The Epistle of Paul to the Colossians. The Mystery – „Christ in You The Hope of Glory“*
Hamer Bay, Kanada (Christian Truth Publishing) 2018
E-Book, Iulie 2018 (Versiunea 3.2)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 4: *Galaterbrief - Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, „Kolosser 3”, pag. 170-171.

[2] Traducerea engleză King James prezintă greșit Efeseni 4.22 ca pe un îndemn și face din lepădarea de omul cel vechi ceva ce ar trebui să facem în viața noastră de zi cu zi. Dar textul ar trebui să sune astfel: „că voi, în ceea ce privește modul anterior de viață, *v-ați dezbrăcat* de omul cel vechi” [vezi CSV-ELB și GBV 2001].

[3] J.N. Darby, „Comments on 'the old Man', 'the new Man'”, în *Food for the Flock*, vol. 2, 1875, pag. 286.

[4] F.G. Patterson, „Why did God permit the Entrance of Evil?” în *A Chosen Vessel*, pag. 51.

[5] H.C.G. B., „Comments on the 'old Man', etc.” în *Food for the Flock*, vol. 2, 1875, pag. 287.

[6] F.B. Hole, *Grundzüge des Neues Testaments*, vol. 4: *Galaterbrief - Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, „Kolosser 3”, pag. 171.

[7] G. Davison, *Precious Things*, Anul 3, 1958, pag. 260.